

בשנער

ידיעות קיבוץ הזורע - יט' בטבת התשע"ט - 27.12.2018

לשייך או לא לשייך זו השאלה | עמוד 3
דעות חברים בעניין השיוך

סיכום שנה ממזכירת הקיבוץ | עמוד 6
שרה מענית

בית חם | עמוד 7
חיילים שכבר לא כל כך בודדים

העברת מקל | עמוד 9
יושבת ראש חדשה לוועדת קליטה

תוכן עניינים

- 3 | **לשייך או לא לשייך? זאת השאלה...**
/ דעות חברים בעניין השייך
- 6 | **סיכום שנה**
/ שרה מענית
- 7 | **בית חם לחיילים בודדים**
שיחה עם מיכל דור
- 8 | **הפינה לשיתוף הציבור**
מתיחת פנים ל'יד שנייה' / תומר גרוס
- 8 | **מקום לדעת**
על המרכז הלימודי החדש במוזיאון
- 9 | **העברת מקל**
יושבת ראש ועדת תכנון
- 10 | **תרבות ופנאי**
ספרים רבותי ספרים / יעל כרמי
פינת התבונה / בועז בש מרץ'
בדיחת השבוע / ספי מנור-פלג
טיפת מיתולוגיה / אהוד דור
- 12 | **יצירה מקומית**
רקדן וצבע / שבתאי פרידמן
בלדה לעוזב קיבוץ / ארן ריילינגר
- 13 | **עדכוני תרבות**
- 14 | **עדכון מהספריה**
- 15 | **הסיפור האחרון**
קטע לזכר מני רפאלי / צוות הארכיון
- 16 | **שו"ת**
דני נהב בשיחה עם ניר רענן

דבר העורכת

טוב חברים, עכשיו זה רשמי. אני מסיימת את תפקידי כעורכת העיתון ואת הגיליון הבא תנהל איילת ראטס שנבחרה כעורכת בשער.

אני יכולה לסכם את התקופה, להגיד שהיה מהנה, הכרתי אנשים נהדרים, תודה לשותפים לדרך יָדָה, יָדָה... אבל אני בעיקר רוצה לומר

שזכיתי להזדמנות. כולנו זכינו. אני חושבת שכאן בעיתון נחשפתי רק בקטן למגוון האפשרויות שיש לקיבוץ להציע. ולא. אני לא מתכוונת רק לבריכה, לחדר האוכל, או למן שיוורד עלינו מלמעלה. אני מתכוונת לאינספור האפשרויות המקצועיות שיש לנו כחברים לקחת חלק פעיל בקהילה ולהתנסות בתחומים חדשים שמעולם לא חשבנו שנעסוק בהם.

לשם השוואה, אדם רגיל, מן הישוב (וכשאני אומרת ישוב, אני מתכוונת לעיר), קם, הולך לעבודה, חוזר הביתה וחוזר חלילה. הגיוון המקסימלי אליו הוא נחשף זה פעילות פנאי, חוגים וטיולים. מעורבותו בהחלטות העירוניות קטנה עד בלתי קיימת כלל.

אצלנו המצב רחוק מכך. עם ניסיון רלוונטי מועט, אך אמונה גדולה של החברים שעומדים מאחורין, אפשר להפוך במהירות לעורך/ת עיתון, רכז/ת ועדה, אחראית/ת חדר אוכל, רכז/ת בריאות, מנהל/ת ענף עסקי, מזכיר/ה או מנהל/ת קהילה. את הצ'אנס מאפשרת החברה בה אנו חיים והיתרונות לנפש ולמוח עולים על כל הנאה גשמית מהברכה או מערב תרבות (שגם הם נהדרים). זו אפשרות ללמוד, להתפתח, להוסיף לסל הכישורים שלך יכולות והתנסויות חדשות, ועל הדרך לעשות קצת לביתך, או במקרה הזה קצת לקיבוץ. לי אישית, ההזדמנות הזו שינתה את החיים מקצה לקצה.

זהו מצב נדיר. בשום ראיון עבודה אליו הייתי הולכת לא היו נותנים לי לערוך עיתון ואני מניחה שהמקרה שלי אינו היחיד. אז מעבר לתודה הגדולה יש גם ציפיה גדולה לדרך חדשה, לאפשרויות המחכות מעבר לפינה, לאתגרים והתנסויות. אני מקווה שנה המבוגרת, זו שבעתיד, תקרא שורות אלא, תחייך ותחשוב בליבה: "יקירתי הצעירה... לא היה לך מושג אילו התנסויות עוד יהיו לפניך".

ולגבי הַיָדָה הַיָדָה הַיָדָה - כולכם יודעים אבל אגיד בכל זאת: תודה גדולה לכל השותפים הרבים לדרך והצלחה לאיילת בתפקיד החדש. אשמח לראות את העיתון פורץ קדימה וממשיך להשתנות ולהפתיע.

מערכת בשער

עורכת: נעה אלבוחר

עיצוב ועריכה גרפית: אנה אבריאל

טל: 052-3990860

דוא"ל:

bashaar@hazorea.org.il

השתתפו בגיליון זה: דלית לוי, שמעון שתיל,

אסף בר, לאה פלג, שרה מענית, מיכל דור, תומר

גרוס, הגר ראובני, יעל כרמי, בועז בש מרץ',

אהוד דור, צוות הארכיון, ספי מנור פלג, שבתאי

פרידמן, ארן ריילינגר, איריס רפאלי, דני נהב

הגהה: מרים גרוס

תמונת שער: דבורה בו-דוד

הפצה: יעל טיקטין, רינה רשקוב

מי ישלם לרמ"י על המגרשים והשערה מושכלת למי בסופו של דבר תינתן הזכות להחליט על סחר הבתים בקיבוץ / אסף בר

לחברים שלום,

לקראת הדיון והסבב השני של ההצבעה על הרוב הנדרש להיכנס לתהליך של שיוך דירות בהזורע אבקש להתייחס לשתי נקודות בלבד שלהבנתי קיימת אי בהירות לגביהן. הראשונה היא פשוטה - מי ישלם לרשות מקרקעי ישראל בגין המגרשים שישוייכו לחברים? אז לצערי אני שומע אמירות לא אחראיות האומרות כי הקיבוץ יעשה זאת, ואבקש להבהיר ולומר כי לאחר קרוב לעשר שנים רצופות בועדת הכספים של הקיבוץ (מחציתן כיו"ר הועדה) אני יודע לקבוע בוודאות כי להזורע אין חסכונות המאפשרים לו לבצע זאת!

ז"א זה ברור (אף כי טרם הוחלט מן הסתם) כי אם נחליט על שיוך הרי שבבוא היום כאשר נקבל את שוברי התשלום ידרשו החברים לגייס מימון ולשלם כ"א את חלקו הצפוי לעמוד על עשרות אלפי שקלים רבים או יותר. כל אמירה אחרת בעניין היא בבחינת הטעייה חמורה של הציבור!

הנקודה השנייה נוגעת להרצאה של הבחור מקיבוץ דליה וליכולת המשוערת של קיבוץ הזורע (וכל קיבוץ אחר כמובן) לייצר סט של החלטות "שיחזיקו מים" לטווח ארוך בנוגע למה יוכל חבר/יורש לעשות עם ביתו - למי יוכל למכור ובאיזה סכום? כמה זמן יוכל להשכיר את הבית ולמי? איזה סוג של השכרה (טווח ארוך? B&B)? לצערי קיימת תמימות בנושא בחלק מהקיבוצים. לאחר שנתיים של ניהול הקיבוץ הגדול ביותר במועצה עמק יזרעאל (קיבוץ משייך עם סחר ער בבתים ומגרשים) אבקש לחלוק אתכם את השערתו והיא זו: על פני זמן הזכות היחידה שתעמוד לקיבוץ ביחס לבתים משוייכים תהיה להפנות אל המוכר רוכש מטעמו שירכוש את הבית (או ישכיר אותו) במחיר שהוצע למוכר (יורש ככל הנראה) ע"י גורם אחר. אף בית משפט לא יקבל התערבות של הקיבוץ ביחס לזכות קניינית בסיסית של אזרח ביחס לנכס העומד לרשותו, ללא קשר לחוזה שעליו חתם מול הקיבוץ. נכון לכתיבת שורות אלו הנושא טרם נבחן בבית משפט אך אם וכאשר ייבחן והחלטת השופט תדמה להשערה

שלי - הרי שחלקים משמעותיים בחוזים האישיים שבין הקיבוץ לחבריו לא יהיו תקפים בעיני בית המשפט. מיותר לציין כמובן שאורח החיים שאנו מכירים ואוהבים מושתת על יכולתנו לקבל החלטות פנימיות באופן חוקי ומסודר, ועל יכולתנו להשפיע מהותית על זהות תושבי המקום. מציאות זו עלולה להערכתך להשתנות מאד.

לסיום - על אף כי תחילה הרגשתי לא בנוח עם הצעתו של עמירם (כי הצעה ברוח זו היתה צריכה להגיע ממועצת קהילה) הרי שבחלוף הזמן אני רואה אותה יותר ויותר כמוצדקת - כניסה לתהליך של יצירת מתווה לשיוך תשפיע מהותית על חיינו וכיסנו במגוון רחב של רבדים שאיננו יודעים כרגע לשער, ועל כן נכון לגשת לכך רק אם יש רוב משמעותי של חברים הרוצים בכך. אני קורא לחברים להצביע על נחיצות של רוב מיוחס לכניסה לבניית מתווה של שיוך ולהתנגד לתהליך שיוך מכל סוג שהוא כיום.

בברכה,
אסף בר

.....

הבהרה בעניין ההצבעה על מתווה שיוך דירות

/ שרה מענית, מזכירת הקיבוץ

מאחר והובא לידיעתי שישנה אי בהירות בנוגע להחלטה על כניסה למתווה שיוך דירות מול רשות מקרקעי ישראל - אני רוצה להבהיר:

קבלת המתווה אין משמעותה כניסה לדיון - הדיונים נגמרו! הבאנו דוברים שייצגו את שני הצדדים ואף חברים מצדם הביאו מרצים. הושמעו הדעות ועכשיו הזמן להכריע.

אם הקיבוץ יתמוך בכניסה למתווה, משמעות הדבר היא שנעסוק באופן שבו קיבוץ הזורע יבצע את השיוך. למשל נצטרך להכריע בין שיוך האגודה לשיוך הישיר, נצטרך לבחון את דרכי הפיצוי לבעלי דירות קטנות וְאו בעלי דירות בקומה שנייה ועוד סוגיות רבות שקשורות באופן ביצוע שיוך הדירות.

אם נקבל את המתווה - בסוף התהליך, לאחר שהחברים ידעו בצורה הרבה יותר ברורה מה משמעות השיוך לגביהם באופן אישי, תתקיים הצבעה לאישור שיוך דירות בהזורע, הצבעה זו תצטרך לעבור ברוב מיוחס של שני שלישי או שלושה רבעים מהמצביעים. ✨

לקראת ההצבעה בסוף השבוע / שמעון שתיל

אנחנו נצביע הפעם הצבעה שהיא לכאורה פרוצדורלית: "מה הרוב הדרוש כדי להיכנס לתהליך השיוך". אך, ההצבעה הזאת היא חשובה הרבה יותר, עם השלכות על התוכן: אלה שהם בעד השיוך יצביעו על רוב דרוש של 50% בלבד, ואלה המתנגדים לשיוך יצביעו בעד רוב דרוש של 75%. יש בהצבעה זו סימן ברור, לאן החברים רוצים שהקיבוץ ילך. האם לצעוד צעד משמעותי נוסף בדרך להפרטה מוחלטת ולישוב קהילתי, או לשמור על הצביון הנוכחי של הקיבוץ, עם ערבות הדדית גבוהה ו"מדינת רווחה": חינוך, בריאות, חדר אוכל ותרבות מסובסדים, ועוד נושאים. (למשל אחזקת בתים על חשבון הקיבוץ היום, ואילו לאחר השיוך האחזקה תהיה על חשבון החבר).

ואל נשגה באשליות כאילו אפשר ללכת בלי ולהרגיש עם. סוכן השיוך המוכשר מדליה הסביר בהרצאתו היפה את יתרונות השיוך, הסביר למה כדאי לחבר ללכת ל"שיוך ישיר", עם תשלום של 55,000 ₪ (צמוד לעלייה עתידית בערך הקרקע) במקום "חלופת האגודה" שתחייב את החבר להוציא קרוב ל-100,000 ₪ מכיסו (גם צמוד, כנ"ל). בכל זה צדק ושכנע. אך הוא הקדיש רק שלושה ארבעה משפטים לשאלה איזה מין קיבוץ, איזו מין חברה נהיה אחרי השיוך. וגם את זה עשה כאילו כפה אותו שד, (בתשובה לשאלה מכוונת). כנראה שלא כל כך היה אכפת לו. לאלה שאכפת להם, כנראה שתהיה סיבה לדאגה.

לכן, אני לא פונה ל"משייכים עצמם לדעת". הם יצביעו לפי האינטרס שלהם. אני פונה למתלבטים, לאלה ש"זכו" לביקורי בית "משכנעים" מטעם המשייכים, לאלה שעדיין לא החליטו: חישובו באיזו חברה אתם רוצים לחיות בעתיד? לאיזו חברה אתם רוצים לחנך את ילדיכם, איזו חברה אתם רוצים להוריש לנכדיכם? (לא רק נכסים מורשישים. מורשישים גם ערכים, מסורת, דפוסי חברה. גם זאת הורשה).

ואני רוצה להוסיף גם מחשבה פרקטית: אתה, החבר המבוגר, **תוציא מכיסך היום** סכום נכבד מאוד (בקלות או בקושי, כל אחד לפי חשבון הבנק שלו) ולא תראה תמורה לזה כל ימי חיך. ייהנו מזה רק יורשיך.

חלקם אולי יהיו זקוקים לזה מאוד, לחלקם יהיה פחות משמעותי. אך כל זה יקרה בעתיד הרחוק. לאלה מאתנו שלא מתכננים למות בשנים הקרובות, זאת עסקה לא כל כך כדאית. חישובו גם על זה.

ולסיום נחזור לצד הערכי, אבל הפעם עם בדיחה ישנה המלווה במוסר השכל.

שאלה: "האם ניתן לכונן חברה קומוניסטית בשוויצריה?" תשובה: "אפשר, אבל חבל" ומוסר ההשכל האקטואלי:

שאלה: "האם אפשר להפריט את הקיבוץ לדעת?" תשובה: "אפשר, אבל..." תגידו, האם לא חבל?

שמעון שתיל

.....

הצבעה חוזרת - קביעת הרוב הנדרש לקראת ההצבעה המכרעת בנושא כניסה למתווה השיוך / דלית לוי

לאחר ההצבעה הקודמת שאמנם בוטלה בינתיים, משיחות עם מספר חברים, התברר שיש מי שסבור היה שההצבעה אז, כמו זאת הנוכחית (הצבעה חוזרת), היא רק הצבעה לגבי "המשך בדיקה/המשך דיון".

למען הסר ספק - כבר הצבענו פעם בעד המשך הדיון, ואכן זה היה ברוב גדול - **אך זה היה לפני שנה**. מאז גם המשכנו את ה'בדיקות' והדיונים. שמענו מומחים מכאן ומכאן, נפגשנו ושמענו את עו"ד רותם ליכשטנטיין כמה פעמים, ועוד דוברים אחרים, והשלב הזה - של התרשמות, למידה, התלבטות, כנראה ששלב זה מאחורינו.

מי שבטעות עדיין סבור ש'בסה"כ מצביעים על המשך הדיונים', או מנסה לשכנע אותנו שהמתנגדים 'מנסים לעצור את השיח הציבורי', או למנוע ממישהו מלהביע את דעתו, אז **ממש לא כך הדבר**.

מי שאומר כך טועה וגם מטעה.

אחרי ההצבעה הזאת והבאה אחריה - **לא דנים יותר, לא** 'עושים חושבים' יותר, לא בודקים יותר!

בהצבעה הבאה נצביע על קידום תהליך שיוך דירות

או כפי שנוסח בדף לחבר 'כניסה למתווה שיוך'.
 אם עכשיו תתקבל הכרעה שנדרש רק רוב רגיל להצבעה הבאה, וסביר שכך גם יצביע הציבור בעוד שבוע, ומאחר ולא כל החברים מממשים את זכות ההצבעה שלהם, המשמעות עלולה להיות שלמעשה רק כ-1/3 מכלל החברים יקבעו עבור כולנו את אחת ההחלטות הכי חשובות שנפלו כאן - שאנחנו נכנסים לתהליך של **ביצוע** בפועל עם כל המשימות הכרוכות בהכנה לקראת השיוך בפועל:

פרצלציה, איזונים, ביטול הסדר הדיור... עניינים שכל אחד מהם לבדו עלול ליצור כאוס חברתי, כבר נאמר ונכתב רבות על זה, וכמובן עורכי דין, מתכננים, מנהל פרויקט... ובטח עוד דברים נוספים ששכחתי... והכל יעלה לנו. לא רק בכסף, כאמור.

ללא קשר לדעתי, או דעתך הקוראת, בלתי הגיוני לחלוטין בעיני שעל החלטה כל כך משמעותית קבע לנו העו"ד שמספיק שחבר אחד שיצביע לכאן או לכאן, או חבר אחד שלא הספיק או שכח להצביע, וזה מה שעלול להכריע את לשון המאזניים וטיפול החלטה. לכאורה מאוזנת, בעצם כל-כך לא!!

אם קו המחשבה הזה נראה לך נכון - אז נכון יהיה עבורך להצביע כעת על החלופה של 75% להצבעה המכרעת.

.....

בעד דיון ומידע מפורט בנושא שיוך דירות / לאה פלא

לנושא שיוך דירות כן או לא, משמעות רבה לנו וגם לילדינו בעתיד. וכדי שכל משפחה תוכל לקבל החלטה נכונה ומושכלת, המתאימה לשיקולים שלה, בעד או נגד, נחוץ דיון פתוח שטרם התקיים ומידע מפורט יותר. בואו לא נוותר עליהם. בפרט ששאלות רבות שנשאלות בציבור, והשגות, מלמדות שהדברים לא ברורים דיים בלשון המעטה.

תמיכה ברוב רגיל של 50.1% תאפשר דיון מעמיק בנושא.

לעומת זאת, תמיכה ברוב של 75% משמעותה ביטול

מראש של הדיון. דבר המתאים לחברה חרדית לא דמוקרטית, המוציאה מחוץ לתחום מה שמאיים עליה. קהילות רציונאליות לעומתה, מתמודדות עם המציאות המשתנה והן יוצאות מחוזקות יותר. הציבור ראוי לתהליך בדיקה מעמיקה של שיוך דירות, והחבר זכאי לשמוע, להבין, לשאול, להשמיע את דעתו, להתייעץ ולהחליט לפי שיקוליו. כך מתקיימת דמוקרטיה הוגנת שתביא הכרעה על פי הרוב. חסימת אפשרות לדיון איננה דמוקרטית.

בקיבוצים שעברו תהליך שיוך דירות נקלטו מצטרפים רבים ו"המצב החברתי השתפר מאד", כפי שמעידים חבריהם. כבר הספידו את הקיבוץ פעמים רבות. שינויים כמו מקרר, טלוויזיה, לינה משפחתית, קיבוץ מתחדש ועוד, יפילו את הקיבוץ רחמנא ליצלן, אמרו. ולא כך היה! "כזה ראה וחדש" נכון יותר מ"כזה ראה וקדש" שמתנגד לשיח ודיון הוגן.

ועוד. החיים לימדו אותנו, "מה שלא יעבור עכשיו, יעבור מאוחר יותר", ואין הצדקה להפסיד זמן ויתרונות (כמו למשל, מחירי המגרשים שרק עולים ועולים).

אלה רק דוגמאות מנושאים חשובים שראוי לברר, אם וכאשר יתקיים הדיון המקווה.

חשוב להזכיר, ניסיון רב הצטבר בקיבוצים שעסקו בנושא זה הרבה לפנינו והחלטותיהם כבר מיושמות בתוכניות שלהם המונחות על שולחנה של רמ"י. בואו נלמד מהם מה כן וגם מה לא.

למה לחסום דיון שרבים רוצים בו והלגיטימיות שלו לא מוטלת בספק?

בשם חברים רבים מאוד התומכים בדיון מעמיק לאה

.....

סיכום שנה / שרה מענית

בסיום השנה האזרחית 2018 מסכמת מזכירת הקיבוץ את העמידה ביעדים ואת העבודה המשותפת שלה ושל מועצת קהילה מול הועדות השונות, קליטה, צעירים, דירות ותכנון.

עברה שנה.....

לידי על הלוח במזכירות תלויה מודעה שכותרתה: **"יעדים לשנת 2018"** את היעדים האלה הגדרנו נרקיס

ואני ביחד ואלה הם:

- קלפי ממוחשבת
- עדכון תקנון קלפי
- תהליך בירור שיוך דירות
- עדכון תקנון חופשה מיוחדת
- הסכם צרכים מיוחדים
- עדכון המבנה הארגוני.

מי שיעקוב אחר ההודעות ב'דף לחבר', ישיבות מועצת הקהילה ופרוטוקולים של שיחות הקיבוץ, ימצא שבכל הנושאים האלה טיפלנו. (הסכם צרכים מיוחדים אושר במועצת קהילה, הובא לידיעת ההורים ויובא בקרוב לאישור שיחת הקיבוץ).

בנוסף לנושאים אלו ובנוסף לפניות אישיות של חברים, קיימנו השנה במהלך 32 ישיבות של מועצת הקהילה פגישות עם כל הועדות של הקהילה:

נפגשנו עם **ועדת צעירים** ושמענו דיווח על סקר שנעשה בקרב צעירי הזורע. בעקבות הסקר התקיימה פגישה בין ועדת קליטה לוועדת צעירים. סוכם על מספר נקודות מפגש עם הצעירים וחיזוק שיתוף הפעולה בין הועדות. תודה רבה לרינת ולכל חברי ועדת צעירים על ההשקעה הרבה בליווי ובתמיכה בצעירים. אני החלטתי להצטרף לפגישה הראשונה שמקיימת ועדת צעירים עם צעירים שמשתחררים. כדי להעביר את המסר שאותו אני מנסחת במילים של נתן יונתן: "הבית הוא מקום שאם תרצה לשוב אליו, תמיד פתוחה בו דלת לקראתך". חשוב שיחושו רצויים ויקרים במקום הזה שהוא קיבוץ ובית.

נפגשנו מספר פעמים עם **ועדת קליטה** באירועים משמחים של קליטת חברים וסביב אירועים מורכבים של יותר של אי סדרים בקליטה.

זה המקום להביע הערכה רבה לפועלן של ביאטריס ועליזה שבמהלך הקדנציה שלהן נקלטו בקיבוץ מעל מאה חברות וחברים חדשים (חלק גדול מהם עוד לפני השינוי). ריכוז ועדת קליטה הוא אחד התפקידים החשובים ביותר בקיבוץ. הוא מצריך השקעת זמן ואנרגיה, אין סוף שיחות ופגישות וליווי אישי של כל אחת ואחד מהנקלטים. ביאטריס ועליזה עשו זאת בנאמנות ובמסירות והקיבוץ זכה בחברים חדשים שאת תרומתם

הנהדרת אפשר להרגיש בכל רגע ובכל מקום בקיבוץ. ועדה נוספת איתה נפגשנו היא **ועדת דירות**. יחד הגדרנו קריטריונים ברורים לכניסה לדירות ויחד פעלנו כדי לקיים מכרזים פתוחים ושקופים על פי קריטריונים אלו. זה המקום להודות ליערה על המסירות, החריצות והמקצועיות. על הכרה מעולה של השטח ועל ניסיון להיענות לצרכים של חברים ומועמדים בסיטואציה של מחסור כרוני בדירות הולמות.

ועדה נוספת פועלת בקו התפר בין המשק לקהילה היא **ועדת תכנון**. גם היא מתמודדת עם סיטואציות לא פשוטות ולא תמיד יכולה להיענות לבקשות החברים. תודה רבה לוורה שניהלה את הוועדה בצורה מקצועית ראויה לשבח ובזמנה התחיל הטיפול בתכנית החניות. אני מקווה שבקרוב נוכל לאשר בשיחה תכנית אשר תקדם את הנושא הזה לרווחת הקהילה ולבטיחותה.

זה המקום להודות מקרב לב לחבריי במועצת הקהילה, כל הנושאים הנ"ל באו לדיון במועצה, דיונים ארוכים ולעתים מייגעים (שלוש ישיבות רק על תקנון חופשה מיוחדת) אך מאד מהותיים לחיי הקהילה, שהתקיימו תוך השקעה רבה של מחשבה, ואם היו חילוקי הדעות הם רק העשירו את הדיון ולא גלשו להתנצחויות אישיות. מזכירה אינוה יכולה לתפקד ללא גיבוי של מועצת קהילה מסורה ואחראית.

ה'טוקבקים' באתר הקיבוץ: ביקורת חשובה תמיד בכל מבנה ארגוני ובכל קהילה, אך כשם שהביקורת דורשת מהממסד לגלות אחריות רצוי שגם הביקורת תגלה אחריות, ביקורת לא אחראית, שנכתבת ללא בדיקה של ההיבטים והצדדים של האירועים הופכת את עצמה ללא רלוונטית.

מזכירת פרט - בנובמבר 2017 הופסקה עבודתה של נרקיס כמזכירה כללית בהזרע, מאז אני ממלאת את שני התפקידים: מזכירת פרט ומזכירה כללית. במאי 2018 הוחלט במועצת הקהילה שאין לאחד את שני התפקידים. יצאו מכרזים, חברים התלבטו והחליטו לא להציע את עצמם לתפקיד. מועצת הקהילה החליטה לפנות לחברים באופן אישי. מספר חברים מתלבטים ואני מקווה שבקרוב יובאו מועמדים לשיחה.

שיוך או לא - אני מבינה את האמוציות הכרוכות בהחלטה ומבקשת מכל החברים לא לפגוע בהתנהלות תקינה, חברית ודמוקרטית בשיחה ובהצבעה. צריך <<<

הזרוע לעבר התמודדות עם האתגרים של העתיד: צמיחה דמוגרפית, מענה טוב יותר לגיל השלישי, בדיקת 'חוברת השינוי' אחרי חמש שנים, קידום ושיפור השיח הקיבוצי והיענות לחוקים ולנהלים שאנחנו עצמנו קבענו.

**מאתרת שנה אזרחית טובה ומוצלחת לכל
קהילת הלוצ'ה ✘**

לזכור כי בין אם יוחלט על שיוך ובין אם לא, נצטרך לבדוק את ההערכות של הקיבוץ בנושא הדירות והדיור ולהתאימה ככל הניתן לצרכינו. השנה שעברה הייתה רבת תהפוכות צוות הנהלת הקהילה והמשק התחלף כמעט כולו, אני מרגישה שהנהגת הקיבוץ היום מורכבת מאנשים אופטימיים, נמרצים ואכפתיים, יש עם מי לעבוד ולקדם את קהילת

**בית חם / שיחה עם מיכל דור,
על חיילים שכבר לא כל כך בודדים**

והם רוצים לפרוש כנפיים הם יכולים להמשיך לגור אצלנו חודש לאחר השיחרור על מנת לספק להם תקופה רגועה שבה יוכלו למצוא פתרון ומקום חליפי", מספרת מיכל. מיכל עומדת עם החיילים בקשר שבועי ומנסה לחבר אותם לקהילה בקיבוץ. כמו כל אמצע דאגנית היא נפגשת איתם כאשר הוא חוזרים מהצבא. כאשר הם חוזרים לצבא הם אמורים להודיע שהכל בסדר, אבל הם, כמו כל מתבגר טיפוסי, לפעמים פשוט שוכחים.

בקיבוץ מאומצים כיום שני חיילים, שניהם משרתים בשירות קרבי: אייל, חייל שמאומץ אצל סנדרה וראול. אייל הגיע לכאן מארגנטינה וחי כאן תקופה קצרה לפני הצבא. יאן, החייל השני, עולה מברית המועצות במקור אך היום הוא כבר ישראלי לכל דבר. ממש לאחרונה הוא אומץ אצל אביב ויוספה אמיר.

למיכל חשוב להדגיש שהקהילה וקורן תומכים ושותפים לפרוייקט. גם בקרב החברים יש גיוס והיענות: "משפחות רבות פונות אלי ורוצות להיות משפחות מאמצות אבל אין לנו מספיק חיילים בודדים. לא כל חייל בודד רוצה לגור בקיבוץ. רבים מהם רוצים לגור בעיר שם הכל נגיש וקרוב". נקווה שבעתיד נזכה להפנות דירות נוספות לעבודה חשובה זו!

"זה התחיל לפני כמה שנים", מספרת מיכל, "כשאנחנו תפקדנו כמשפחה מאמצת לחייל. רחלי שרון הייתה אמונה אז על הנושא והקיבוץ, שהיה לפני השינוי, היה הרבה יותר פנוי לעשייה הזו. לאחר שהיא סיימה ביקשו ממני להתנדב לתפקיד ומאז אני עושה זאת בשמחה".

מצוקת הדיור בקיבוץ לא פוסחת גם על החיילים הבודדים. "כיום מעמיד הקיבוץ לרשותם בניין בן 3 דירות שנמצא באזור מגורי צעירים. כרגע שתיים מהדירות מאוכלסות ואנחנו שוקלים האם לשפץ את השלישית לפני הניסיון לאכלס גם אותה", מסבירה מיכל ומוסיפה. "המבנה ישן ודורש שיפוץ ואנחנו רוצים לשדרג אותו לקראת שנה הבאה. יש לזה תקציב קטן מהקהילה. אורי חץ, יחד עם נפש חופשית, גויס במטרה לנסות לשפץ את המטבח. המסגריה תרמה גם היא סככה בהתנדבות לטובת ישיבה בחוץ. גם יפה וריבה עוזרות כמובן עם ציוד פנים ונותנות מענה לכל צורך".

מאז ומתמיד מאמץ הקיבוץ חיילים בודדים. היו תקופות, כשעוד היה כאן אולפן, שמספר החיילים היה רב וקשרים שנוצרו בעקבות האימוץ שממשיכים שנים רבות גם לאחר סיום הצבא. התנועה הקיבוצית תומכת במיזם הזה. 'האבא של החיילים הבודדים', בחור בשם צביקה לוי עשה זאת שנים רבות גם קיבל את פרס ישראל ב-2017 בעקבות כך. בעקבות מחלה איתה הוא מתמודד בשנים אחרונות (ALS) נבצר ממנו להמשיך ולעסוק בכך וכיום מחליפה אותו יעל אייזנר ממעגן מיכאל שמשדכת בין הקיבוץ לחייל/ת.

כאשר מגיעה בקשה שכזו הקיבוץ מוצא משפחות מאמצות שנותנות בית חם לחייל/ת. אלו יכולים להיות חיילים שעולים לארץ לבדם, ללא משפחה כדי לעשות צבא מתוך ציונות ואהבת הארץ או חיילים שמגיעים מרקע משפחתי מורכב וצריכים להסתדר ללא תמיכת משפחתם. "אנחנו מציעים להם ארוחות חמות בחדר אוכל, מגורים, שירותי כביסה, חדר מאובזר עם מקרר ועוד. אם השידוך מצליח אחרי השירות הם מוזמנים להישאר אצלנו לעבודה מועדפת לתמיכה נוספת, במשך חצי שנה עד שנה. במידה

יאן, החייל שמאומץ אצל יוספה ואביב אמיר

אייל, החייל שמאומץ אצל סנדרה וראול

מתיחת פנים ל'יד שנייה' (בוטיק האמבטיה) / תומר גרוס

בוטיק
האמבטיה
...מתחדש

סגור לרגל
מתיחת פנים

מזדמנים, השאיפה היא להניע את חברי הקיבוץ לשים חפצים אלו ב'יד שניה' כדי שיוכלו לשמש אנשים אחרים. ככל שיותר אנשים יצטרפו ליוזמה ויביאו פריטים ברי שימוש כך יהפוך המקום לאטרקטיבי יותר וימשוך חברים נוספים לקחת חלק.

בנוסף לשדרוג ה'יד השניה' הבנות רוצות גם לעודד פעילות של 'עשה זאת בעצמך' ובעתיד אף להיעזר בחברים בעלי ידע וניסיון בסוגים שונים של עבודת ידיים להעברת סדנאות לציבור הרחב.

גם השיפוץ של המקום עצמו יבוצע על טהרת 'עשה זאת בעצמך', הציבור מוזמן לקחת חלק בעבודות - במהלך סוף השבוע בין התאריכים 28-29/12 יהיה ריכוז מאמץ של צביעה, תיקונים וסידור מחדש של 'יד שניה' - 'בוטיק האמבטיה' כל מי שמעוניין לעזור גם אם רק לשעה קלה מוזמן ליצור קשר עם המארגנות.

רבים מהחברים בוודאי זוכרים את 'חנות' יד שנייה שפעלה פה לפני כשני עשורים במחסן שסמוך למועדון ה-30 בניצוחה של יעל גלעד.

אהבתי מאוד להסתובב שם ולחקור את האוצרות הנפלאים ששכנו שם בין המדפים, ולפעמים אפילו יצאתי משם עם מציאה כזאת או אחרת. מאז עבר המקום מספר גלגולים וחברות וחברים רבים דאגו לשמור על הגחלת לאורך השנים, כעת קמה יוזמה חדשה וצעירה לרענן את המקום ולחזק באמצעותו את תפיסת הקיימות בקיבוץ.

את היוזמה מובילות הדר פרייס-חנקין, נועה ויניק (גרוס) ומיטב לפיד (אופק) עם שיתוף פעולה של אילנה עינב אשר מפעילה את המקום בחודשים האחרונים, מתוך אהבה של עולם ה'יד שניה' וגם מרצון לעשות שימוש מיטבי במשאבים שלנו ובמוצרי הצריכה שאנו מחליפים בתדירות רבה.

הרעיון מתחיל בשיפוץ של המבנה (צביעה, תיקונים, ריהוט) במטרה ליצור מקום מזמין יותר שאנשים ייהנו לשוטט בו, ובהמשך גם חיבור של החברים לתפיסה של שימוש חוזר במוצרים וחיזוק תרבות ה'עשה זאת בעצמך', המנסה להתמודד עם תרבות הצריכה-דוחפת את היוצר לעשות את הטוב ביותר מהמינימום האפשרי ומלמדת אותו לאלתר ולהשתמש במה שיש.

כיום רבים מהחפצים שאנשים אינם זקוקים להם יותר מונחים ליד הפח ובד"כ נאספים משם ע"י חברים

מקום לדעת

על המרכז הלימודי החדש לאומנות המזרח הפועל במוזיאון וילפריד

עם אמונה רבה, תוך הזרמת דם חדש למקום, נפתח באפריל האחרון יוזמה חדשה במוזיאון בשם "מקום לדעת". מדובר על מיזם להרחבת הידע והרוח, מקום לימודים של ידיעת המזרח בצפון, שמתווסף לפעילותו הענפה של מוזיאון וילפריד.

המרכז הוקם ביוזמת הנהלת המוזיאון ובסיוע של תורם פרטי, ומטרתו ליצר למוזיאון מקורות הכנסה על מנת שיזדקק לכמה שפחות תרומות לצורך קיום פעילותו השוטפת.

לצורך בחירת התכנים וניהול הפעילות, הצטרפה לרתם מנהלת המוזיאון רונית עופר ממושב היוגב. בעברה רונית הייתה מפיקת אירועים ועבדה בין

היתר עם פלסטופיל שלנו. היא למדה רבות את נושא הבודהיזם בעצמה והחיבור למוזיאון מהווה המשך לכך. בצוואתו של וילפריד הוא מתייחס למוזיאון שיקום בקיבוצנו כמקום שיעסוק, במקביל לאחסון האוסף, גם כמרכז ללימודי אמנות וידיעת המזרח לצורך הקניית ידע.

מקום לימודים זה, שקם עכשיו בתנופה מחדשת,

<<<

שיעורים וסדנאות נקודתיות אך גם קורסים המתפרשים על פני מפגשים רבים. פעילות נוספת היא הקרנת סרטים שבסופם הרצאה המתקיימים באולם שלנו. המרצים ממיטב מרצי הארץ והנושאים מגוונים. הכניסה לסרטים ולהרצאות שיש אחריהן היא ללא עלות לחברי הזורע, וכן יש הנחה מיוחדת לחברי הזורע בכל יתר הפעילויות. אנחנו ממליצים לחברים לבוא, להתעניין ולפתוח את הדעת. ונסיים בדברי גאוטמה בודהה, המנהיג הרוחני והמייסד של תורת הבודהיזם: "השלווה מגיעה מבפנים, אל תחפש אותה בחוץ".

על כל הפעילויות של מקום לדעת ניתן להתעדכן באתר המחזאון www.wilfrid.org.il

מושתת על עקרונות הבודהיזם. עיקרם: הקלת הסבל והכאב מתוך הנחה כי כאב תמיד יהיה, אך הסבל ממנו אינו הכרחי. המרכז קם לצורך למידה על תכני הבודהיזם ולא התמקדות בבודהיזם כדת, מקום בו לומדים וילמדו עוד בעתיד, גם על פילוסופיה וסוציולוגיה של המזרח. "לימוד זה שולב בכל פעילות המחזאון לאורך השנים", מספרת רונית וממשיכה: "אולם בשנים האחרונות גילינו שיש סקרנות ורצון ללמוד ולתרגל ידע מהמזרח, בודהיזם, זן, שירת היקוועוד. באזור שלנו יש שפע של מורים מצויינים והמיזם שהקמנו 'מקום לדעת' מבקש להיות מקום מפגש בין מורים אלו המבקשים להעביר את הידע ובין אנשים שרוצים ללמוד ולתרגל. מדובר בחלום שהתגשם". המקום זוכה להערכה רבה מאז שנפתח. פועלים בו

העברת מקל

יושבת ראש ועדת תכנון

ורה מסיימת לאחר שנים ארוכות בתפקיד ומעורבות גדולה בעיצוב הקיבוץ המשפיעה על כולנו. אנו מודים לה על העשייה הטובה, האכפתיות והמקצועיות ומאחלים להגר מחליפתה הצלחה בתפקיד החדש

כמה מילים עם כניסתי לתפקידי כרכזת ועדת תכנון / הגר ראובני

התחומים אותם אני שואפת לקדם במסגרת התפקיד הם:

- קידום ויישום תכנית הכבישים והחניות שמוצגת בימים אלו ונעשתה ע"י הוועדה בראשותה של ורה.
- בחינת אפשרויות לתכנון המאפשר קידום בניית/ התאמת יחידות דיור המתאימות למשפחות צעירות ו/או מבוגרות.
- גיוס משאבים לפרויקטים בתוך הקיבוץ ממשרדי ממשלה וגורמים שונים, במטרה להקטין את ההשקעה הנדרשת מתקציב הקהילה.
- הבניית נהלי תכנון ועבודה בתחומים הקשורים לעבודת הוועדה.

וכמובן אני רואה את עצמי אחראית לשמירה על הוועדה כגוף המלווה מקצועית את כל תחומי התכנון בקיבוץ. בהיבט זה, ומאחר ובשונה מקודמתי אני אדריכלית, בטוחה אני שצורת העבודה תשתנה ותבנה בהתאם. על כל שינוי יצא פרסום ועדכוני. לכל שאלה, בקשה, הערה או כל דבר אחר מוזמנים ליצור עימי קשר, "דלתי" וטלפוני פתוחים לכולם. ✂

ראשית אני מבקשת להודות לורה נחמיאס שהובילה את תחום התכנון בשמונה השנים האחרונות במסירות רבה ומתוך רצון כנה ואמיתי לשמור על עקרונות התכנון הקיבוצי, לקידום תכניות לטובת הקהילה ולמתן פתרונות לחברים בנושאי בניה פרטית. אני בטוחה שאמשיך ואעזר בידע ובניסיון של ורה במסגרת תפקידי החדש.

בחרתי לקחת על עצמי את התפקיד (ומודה על האמון שנתתם בי) מאחר ואני רואה בתחום התכנון תחום חברתי קהילתי בעל השפעה על החיים של כולנו כאן בהזורע. בשנים האחרונות צברתי ידע בנושא זה במסגרת עבודתי ולכן בחרתי ושמחה לתרום לקהילה שלנו בנושא שקרוב לליבי ובו אני מעורבת ברמה האזורית.

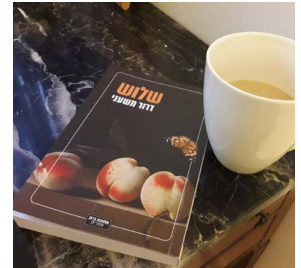
האתגרים העומדים בפנינו כפי שאני רואה אותם כיום, הם לקדם תכניות בינוי שיתנו מענה למצוקת הדיור בדירות הקטנות, לקדם מתן פתרונות בתחום הכבישים, השבילים והחניות ולהוביל את הועדה כך שתהיה גוף מקצועי שיודע לתת מענה הן לצרכי החברים ברמה הפרטית והן לצרכי הקהילה והעסקים.

ספרים רבותי ספרים / יעל כרמי

שלוש נשים וגבר המלצת קריאה על הספר 'שלוש' מאת דרור משעני

מדדתי זמן. מרגע שהבנתי שאת הספר הזה לא ניתן לעזוב, מדדתי זמן. 50

עמודים ב-25 דקות. את הפרק הראשון סיימתי בשעה. לקחתי אוויר ואמרתי לעצמי 'מה זה הספר הזה?' ומכיוון שזו הייתה שעת לילה מאוחרת, לא הצלחתי להירדם, והדמויות התערבבו בשנתי ולא נתנו לי מנוח. וכך, במשך קרוב ליממה, עם הפסקות של אוכל, שינה, עבודה, כתיבה ועוד דברים שהפכו פתאום ללא חשובים, ביליתי כל דקה פנויה שהייתה לי עם ספרו החדש של דרור משעני 'שלוש'.

יצירתו העיקרית של דרור משעני היא סדרת הרומנים הבלשיים שבמרכזם עומד הפקד אברהם אברהם. אני אוהבת ספרים ישראליים וסופרים ישראליים. הדברים קרובים ומוכרים. הערים, הרחובות, התוכניות בטלוויזיה וברדיו, וגם שדות התעופה. הסיפור הוא מכאן. הוא על נשים שאולי גרות בדירה ממול, בבית ליד. והדמויות שברא וכתב משעני, הן נפלאות. על חייהן הקטנים, הרגילים, הדחויים.

העיר היא חולון ולא ניו יורק בגשם. שלוש נשים שלכאורה אין שום דבר הקושר ביניהן לבד מהגבר הזה שהן פוגשות, והן, וגם אנחנו לא יודעות, שיחד איתן תחלחל אימה ופחד והפתעה ובלהה.

אורנה, גיבורת הסיפור הראשון נמצאת בסצינת הדייטים לאחר גירושים קשים. היא הזכירה לי אותי, אי אז, לאחר גירושיי, יושבת ובוהה באתרי ההיכרויות. בגבר הזה, והזה, וזה שכותב על עצמו כך והוא כך ואין לדעת לעולם מה באמת מסתתר מאחורי הפרופיל הבדוי או לא.

הקשר היפה שלה עם בנה, שהוא הנפגע העיקרי מהגירושין ומכך שאביו נשא אישה חדשה ועבר לגור איתה ועם ארבעת ילדיה ועוד אחד בדרך, רחוק כל כך, בנפאל. הציפייה לטלפון ביום ההולדת שלו, השיחות שלה עם הפסיכולוג אליו הולך הילד שמשמש, בעצם גם כעזרה נפשית בשבילה.

כל אלה כתובים יפה ונוגע עד שמתחשק לחבק את אורנה ולהזמין אותה ואת בנה, ערן, לחגוג יחד את ליל

הסדר או להדליק נרות חנוכה וגם להגיד לה: 'יהיה בסדר. הנה, אני מצאתי אהבה גדולה באחד מאתרי ההיכרויות. זה אפשרי'.

ואמיליה, העובדת הזרה שנפשי נקשרה בדמותה במהלך הפרק אותו קראתי ללא הפסקה. שקט בבית שלנו אחר הצהריים, אור קטן דולק מעל כורסת הקריאה שלי, אפילו את הרדיו כיביתי כדי ששום דבר לא יפריע לי לקרוא על אמיליה. על חייה הבודדים מאד של עובדת זרה. על המיטה הצרה עליה היא ישנה, על הבגדים האפורים שהיא לובשת תמיד, על כלי הבית הקטנים והמצויירים שהיא קונה כי הם מזכירים לה את ביתה, שם, רחוק. על מסירותה הגדולה לזוג בהם היא מטפלת. קראתי עליה והתגעגעתי לאייב שלנו, אביו של בן זוגי שנפטר לפני חודשיים, ואיך חייו סבבו סביב המטפלת המסורה, וירג'יניה.

'הוא ישב בכיסא הגלגלים בשמש, עיניו עצומות, במשך שעה או שעתיים, תלוי במזג האוויר. ראשו שמוט על חזהו כאילו נרדם. לפעמים עיניו נפקחות באופן פתאומי והוא מביט לצדדים, אולי נבהל, חושש שהוא שם לבדו, עד שהוא רואה את אמיליה לידו ונרגע'. מתוך 'שלוש' עמוד 110.

בבדידותה הרבה, מוצאת אמיליה נחמה בהליכה לכנסייה ובשיחות עם הכומר והשאלה שהיא שואלת אותו 'איך אנחנו יודעים אם אנחנו הולכים בדרך שבה הוא מכוון אותנו או אם אנחנו צריכים ללכת בדרך אחרת? אם אנחנו טועים וצריכים לשנות כיוון?'

גם היא פוגשת גבר. את אותו הגבר שפגשה אורנה ואנחנו, הקוראים שכבר יודעים יותר מאשר גיבורת הספר, החרדה מחלחלת אלינו עם כל עמוד שעובר עד שהתחשק לי להכנס אל בין דפי הספר ולצעוק לה: 'אמיליה, תברחי!'

על האישה השלישית לא אספר, רק אומר שהיא אמיצה מאד ורואה דברים שאחרים אינם רואים ומתעקשת, ועומדת על שלה ואחרי שכבר כמעט נפלתי מקצה הכורסה שישבתי עליה, יכולתי לנשום.

משעני מתעכב על הפרטים הקטנים שבוראים את הסיפור הגדול. הוא מציע לנו, הקוראים, התבוננות באנשים העוברים על פנינו, אלה היושבים לידנו בבתי קפה. הוא מוליך אותנו ביד אמן אל פתרון התעלומה שעליה לא אומר דבר, לבד מזו שהיא יפה ונוגעת ללב עד מאד.

'שלוש', דרור משעני. הוצאת אחוזת בית - ידיעות ספרים. 272 עמודים.

בדיחת השבוע

/ ספי מנור-פלג

פינת החוכנה - ביטחון עצמי / בועז בש מרץ

תכונת הביטחון העצמי משפיעה מאוד על חיינו, הישגינו, בריאות נפשנו ותדמיתנו הציבורית.

בעיות של ביטחון עצמי נמוך מביאות עימם ספקנות עצמית, הססנות וביישנות ופוגעות ביכולתנו להגיע להישגים במערכות יחסים ובחברה בכלל ואף עשויות לגרום לבעיות חרדה ודיכאון. תופעה שכיחה בהקשר זה נקראת "תסמונת המתחזה" בה האדם תופס את עצמו כ"מתחזה" וסבור שיכולותיו נמוכים יותר מתדמיתו הציבורית. מצד שני, ביטחון עצמי מופרז מסכן אף הוא את בריאותנו והיכולת שלנו לקחת "סיכון מחושב" ואף גורם לנו להיות עיוורים עוד יותר לגבי עצמנו ויכולותינו האמתיות. במקום ללמוד, להקשיב, להטיל ספק ולהתפתח, אנו נידונים ל"שביעות רצון עצמית תמידית".

הביטחון העצמי מקבל ביטוי התנהלות אישית שונים בין גברים לנשים, בעלי אופי מוחצן ובעלי אופי מופנם (כן, יש גם בעלי ביטחון עצמי "שקט" בקרב מופנמים). אופן ביטוי שונה לביטחון עצמי תלוי גם בגיל (מי לא מכיר את תופעת ה"יודעים הכול" בגילאי העשרה...). לפעמים התנהגות הנראית מוחצנת ומעידה כביכול על ביטחון עצמי גבוה מעידה דווקא על בעיית ביטחון עצמי נמוך (מנגנון הגנה של האגו).

פן חשוב נוסף הנו בתחום החינוך. ילד הגדל או רוכש/מסגל לעצמו ביטחון עצמי מוקדם יוכל להתמודד עם שלל הדרישות הלימודיות והחברתיות ה"מתקיפות אותו" בתקופת התבגרותו וילד שמסיבות שונות (אולי עקב חינוך ביתי או פורמלי לקוי) לא הצליח להגיע למצב תפיסתי חיובי של "אני מסוגל להתמודד עם זה" יתקשה מאוד, הן בתקופת לימודיו והן בחייו לאחר מכן.

השפעת נוספת של תכונה מרכזית זו על חיינו מגיעה מבעיית "בלבול מושגים" או "פרדיגמה שגויה" בציבור הרחב לגבי מנהלים, מפקדים, מנהיגים ומובילי דעת קהל - קיימת הנחה רווחת המושרשת בתת המודע, כי "מי שמקרין ביטחון עצמי יודע מה שהוא עושה/מדבר" הבלבול בין יכולות ל"אמונה עצמית ביכולות" גורם לנו להיות מושפעים ממפקדים, מנהלים ומנהיגים שלא תמיד הם "בעלי יכולת" או אף אפילו בעלי רצון להטיב עמנו...

שתיה שבת של "ביטחון כפול" או "שלוש זק ביטחון" לכאורה

זקנות נוסעות על כביש מהיר במהירות 20 קמ"ש.

אחרי כמה קילומטרים עוצר אותם שוטר.

הזקנה פותחת את החלון ואומרת: "שלום אדוני השוטר אני לא מיהרתי נסעתי 20 כמו שכתוב.

השוטר מסביר לה שזה שלט של מספר הכביש 20 ולא המהירות המותרת ומותר לנסוע פה 100 קמ"ש.

הוא מתכוון ללכת ואז מציץ למושב האחורי ורואה את הזקנות האחרות רועדות.

הוא שואל את הנהגת למה הן רועדות והיא עונה: "זה עוד מעט יעבור להן, פשוט באנו עכשיו מכביש 431".

Be aware
She can move
in any directions!

טיפת מיתולוגיה / אהוד דור

בין סְקִילָה לְכְרִיבָדִים

בין חרטום המגף האיטלקי לבין האיסלנדית נמצא מצר קְסִינָה. במצר נוצרת באופן טבעי מערבולת ימית שהיוותה את ההשראה לאגדה על אודות

סְקִילָה וְכְרִיבָדִים.

סְקִילָה ששכנה בצד האיטלקי הייתה מפלצת נוראה בעלת שישה ראשים ארוכי צוואר, שהייתה טורפת בהם מלחים על ספינות שהיו שטות בקרבתה. בדיוק ממול, במעמקי המצר הצר, שכנה המפלצת האיומה כְרִיבָדִים, שהייתה שואבת, מפעם לפעם, את מימי המצר לקירבה וכל ספינה שנקלעה למערבולת הייתה נבלעת על ידי המפלצת. כך ניצבו ספני הספינות שרצו לחצות את המצר בפני דילמה קשה: באיזה נתיב לישוט מבלי להיות לטרף אחת המפלצות. הבעיה הקשה הזו ניצבה הן בפני האַרְגוֹנְאָוִטִים כששבו מהמסע אחר "גיזת הזהב", והן בפני אוֹדִיסֵאוֹס וחייליו ששבו מטרויה והותירו לנו את הביטוי: **בין סְקִילָה לְכְרִיבָדִים** - שמשמעותו: בחירה בין שתי אפשרויות גרועות.

שבת שלום (ובלי התלבטות בין דָּבָר לְכוּלָּהּ) אהוד דור

סומרס, סקילה וכריבדיס, המאה ה-20

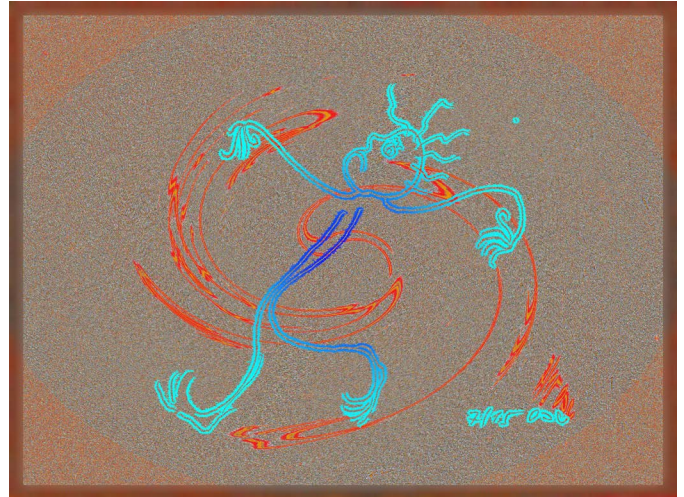

יצירה מקומית

יצירת פרי עמלם של חברי הקיבוץ

רקדן וצבע / שבתאי פרידמן

בלדה לעוזב קיבוץ

ד"ר איתי נגרי. בית נוסף. / ארן ריילינגר

בימים אלה יצא בשעה טובה ספרו של איתי נגרי "המחאה המזרחית בואדי סאליב. האירועים והשפעתם עד לפנתרים השחורים". הספר, בן 290 עמ', יצא בהוצאת רסלינג ואמור להגיע לחנויות בתחילת ינואר. אפשר כמובן גם לרכוש אותו ישירות מהמו"ל. כפי שנכתב פה בעבר, הספר מבוסס על

דוקטורט של איתי בנושא זה, אותו עשה במסגרת החוג לתולדות ארץ ישראל של אוני' חיפה.

על העטיפה בצידו האחורי של הספר כתוב בין השאר: "ספרו של איתי נגרי מספר את קורותיה של מחאת ואדי סאליב - מחאה חברתית-מזרחית שהחלה בשכונה אחת בחיפה והייתה לרעידת אדמה עדתית-חברתית שהשאירה את חותמה על החברה הישראלית כולה." ברכות!

דרישת שלום ממרפאת השיניים

כמה תזכורות לכלל הציבור, להורים של בני הנעורים, להורי החיילים ולחיילים עצמם

להורים של בני הנעורים:

אנא דאגו להזכיר לילדיכם לתאם ולהגיע לבדיקות ולטיפולים אצל השיננית והרופאים שלנו. נשמח ליוזמה ולעזרה מצידכם בעניין.

לחיילים ולהוריהם:

לפני הצבא, בזמן השירות ולאחריו - חשוב לבוא לבדיקות ולשיננית. לידיעתכם: בחודשיים שלאחר השירות הטיפולים אצלנו באותה עלות כמו שחבר משלם. נצלו הזדמנות זו!

לכלל הציבור:

אני מזמינים את החברים לטיפולים ולשיננית לפי הקריטריונים המקובלים ולפי הצורך והדחיפות, אך נשמח שגם אתם, מצידכם, תיצרו קשר ותזמינו תורים. לידיעתכם, בכל שלב של הטיפול ניתן לקבל פירוט בעניין התשלום.

נשמח לראותכם אצלנו, צוות מרפאת השיניים

מחווה לאריתה פרנקלין

Night Club | יום שישי | 28.12
באולם

20:45 פתיחת דלתות בירה ונשנושים סביב שולחנות

21:30 שרים אריתה - מופע מקומי

לאחר המופע ריקודים משירי אריתה פרנקלין
נשמח לראותכם!

אירועים לפני שנת 2018 נשארת...נשארת...

נובמבר דצמבר בתרבות מה היה לנו:

גבורות של יואב ארזי

הקרנת הסרט "גבורות" של יואב ארזי משער הגולן, ושיחה עם יוצרי הסרט וחברי שער הגולן שסיפרו חוויות, מפגש מרגש עם ד"ר שמוליק טסלר ממשמר העמק בערב שירי יאיר רזנבלום. ערב שקרם עור וגידים בזכות שיתוף פעולה עם יעל כרמי מנהלת הספרייה לבין התרבות. המועדון שלנו היה מלא בחברים וחברות שבאו לשמוע, למזמם ולהתענג על פונ'ץ חם שהכינו במטבח.

חנוכה חג יפה כל כך

לקראת חנוכה, הכנו בחדר האוכל סבים, הורים וילדים למפיונים, ושלל יצירות לחנוכה. ביום ראשון התכנסנו לתהלוכת המפיונים ברשותם של עוז חזן ומוזן ירון. התכנסנו בשכונה החדשה לאחר סיבוב ברחבי הקיבוץ עם לפידים, למפיונים והתקבלנו על ידי נעורי הזורע בניצוחם של אורי חץ, דני שמע, עומרי רז וגילי (במב"חית) יחד עם כל הנעורים הכינו מפקד אש מרשים מושקע שעלה על כל הציפיות. אוריאל בן צבי - כמיטב המסורת הדליק נרות, וברק גורן עם "נפש חופשית" חילקו סופגניות חמות ומתוקות.

ברביעי בערב התקבצנו במועדון להרצאה של אהוד דור - מלווה תמונות וכמובן פונ'ץ וסופגניות. המון תודות לאהוד על הנכונות וההשקעה.

בשישי נערכה מסיבת החנוכה. במסגרת קבלת פרס לבית ספר פלגים, החלטנו השנה להדליק את החנוכה שלנו עם

אנשי החינוך בהזורע. תודה לכל המורים, מחנכים מתנדבים בחינוך שהדליקו את החנוכה, ולדובי זמר שכתב את כל הברכות.

חנה זלדה שלנו - תרצה שמע המדהימה שקיבצה סביבה את כל כוכבי משפחת שמע - דני, בני, עדן, אלמוג, שקד, מיקי - שהראו לנו מה קורה בחנוכה כשמשפחת שמע מכינה סופגניות.

תודה ענקית לדפנה בן דוד ועמית בן צבי וכל ילדי הגנים והמרחב על הריקודים, הקצב והאור.

לראומה ריילינגר על קטע הווידאו שתמיד מעלה חיוך וזכרונות.

בשישי בבוקר הוצגה הצגת המועצה - בארץ סין - בבימוי דניס שמע, הפקה - איריס שלו, ובכיכובו של רן סולומון, גאוה גדולה על מועורבות גדולה כל כך בתרבות המועצה של חברים מהזורע.

וכל זה לא היה קורה - ללא הצוות המדהים שכל כך השקיע, יזם, תכנן וביצע:

תמנע רז, ספי פלג, יונתן בן צבי, עוז חזן, יסמין רענן, מורן ירון, טיבי וניר מרקוביץ - אתם אלופים!!!!

שיפוץ חדר המוזיקה

החודש התחלנו בשיפוץ חדר המוזיקה - הסטודיו של רודא - והמקום מקבל פנים רעננות, נעימות ונוחות. נשמח שעוד חברים ונוער שמנגנים ושירים ירגישו חופשי להגיע ולהתקבל לבית החם שאנו שוקדים ליצור, לכל אותם נגנים וזמרים. זאת ההזדמנות להודות לניר מרקוביץ, ראול לבנה, רונית פלד וצוות הבניין, לקורן רביב.

ומה לפנינו:

בשישי 28.12 - ערב אריתה פרנקלין באולם - ערב באווירה אינטימית של שירים, וידאו, נישנושים וריקודים. בואו להנות!! לפנינו - חג קיבוץ, אור תנועה וצליל - מוזמנים להיות חלק בעשייה!

הבהרה,

בכתבה חגיגות 50 לקיבוץ שניר אנחנו מבקשים להוסיף חברים נוספים מהזורע, בהווה ובעבר, שלקחו חלק בתמיכה בשניר בתחילת דרכו: ויואן ויצחק לאי, יעל סלע/אבריאל ויהודה אורן. אנחנו מתנצלים שחברים אלו לא הוזכרו מראש.

מזל טוב לעדנה רוזן לרגל
יום הולדתה ה-75.
נאחל בריאות, נחת ואושר
מכל בית הזורע

ספרייה דיגיטלית בספריית מת"ן הזורע / יעל כרמי

שלום לכולם,
 אנו בתהליך בדיקה של הצטרפות לספרייה הדיגיטלית הישראלית. המשמעות היא שמנויי הספרייה של קיבוץ הזורע, יוכלו בפעולה פשוטה לשאול ספרים דיגיטליים בכל מקום, בכל זמן ובכל מכשיר: מחשב ביתי, מחשב נייד, טלפונים ניידים, טאבלטים ועוד. כל זאת בעלות של 50 ₪ לשנה בלבד.
 הספרייה כוללת קטלוג ענק המכיל מאות אלפי ספרים דיגיטליים וקוליים. מגוון עצום של שפות: עברית, אנגלית, צרפתית, ספרדית ועוד. אתר השאלה ידידותי ואפליקצייה חנימית תואמת.
 להצטרפות למאגר הספרייה הדיגיטלית הישראלית יש עלות כספית שנתית ולכן הייתי שמחה על השתתפותכם בסקר, כדי לבדוק כדאיות ולדעת כמה אנשים ישתמשו בשירות זה.
 במידה ואתם מעוניינים, אודה לכם אם תשלחו אלי מייל עם שמכם וכתבו- מעוניין/ת להירשם לספרייה הדיגיטלית בקיבוץ הזורע. המייל שלי הוא: Library_mgr@hazorea.net

דעתכם חשובה מאד.
 תודה מראש לכל המקדישים זמן לנושא.

קול קורא

אור, תנועה וצליל בוואדי 1.3.2019

אנו מזמינים אותכם ליצור, להקים מיצג בארוע האור.

מוזמנים לפנות לנציג מהצוות:
 לעיצובים - זיוה

לעזרה טכנית בהקמת מיצבים - אורי חץ
 למתנדבים בסיוע לוגיסטי - אורנית שדמון

הסיפור האחרון, מתוך בשער, 4.2.1972 / רנה לביא (אחותו)

הפעם נביא לפניכם קטע לזכרו של מני רפאלי (אביהם של עומרי יוחאי ובוועז רפאלי). יהיה זיכרו ברוך / צוות הארכיון

מני לא אהב שנספר את סיפורי הילדות המופלאים והחביבים שלו, שכל כך נהנינו מהם. לכן אכבד את רצונו ואספר את הסיפור האחרון עליו ששמעתי:

זמן קצר אחרי מותו נסעתי לעין גדי. שכנתי לחדר באה באיחור והציגה את עצמה כסוניה ש. גם אני הצגתי את עצמי, וכמובן השאלה המקובלת מאיפה את? היא נהללית ותיקה, שעברה לפני שנים מספר לגור בחיפה. משונה, היא אמרה: "אנו גרים כל כך קרוב, ואף פעם לא הייתי אצלכם בהזורע". אבל מיד היא תיקנה את עצמה והמשיכה, "זה בעצם לא נכון". אספר לך, איך אני לפני שבועות מספר הגעתי לקיבוצכם ודווקא התרשמתי מצוין. הייתי בביקור בהיגב, הגיע זמן לחזור הביתה לחיפה. היה ערב, בא אוטובוס לכפר ואני נכנסתי. השתוממתי, שאין נוסעים וביקשתי מהנהג כרטיס לחיפה. הוא המשיך בנסיעה וענה "לחיפה, גבירתי, אני לא נוסע, רק עד הזורע - תוכלי לנסוע איתי".

מאד נבהלתי והוא מיד ניחם אותי שיש עוד אוטובוס שיוצא כעבור 40 דקות ממשמר העמק לחיפה. רציתי לרדת על יד משמר העמק אך הוא לא נתן לי - "למה לך לעמוד כל כך הרבה זמן בקור על יד הכביש?"

המשכנו להזורע והוא הזמין אותי לעלות איתו לחדר האוכל לאכול איתו ארוחת ערב. לא הייתי רעבה ורציתי ללכת לתחנה, ושאלתי אותו לדרך. "לא בא בחשבון", הוא ענה והוביל אותי למועדון היפה שלכם. דאג לי לעיתונים והבטיח לי בזמן לחזור על מנת להראות לי את הדרך לתחנה.

וכך היה. הייתי כולי נרגשת מאדיבות כזאת של נהג קיבוצניק לאשה מבוגרת וזרה. זה עשה רושם בל יימחה. "כך" אמרתי, "כזה הוא היה, וכבר לא ייסע לעולם".

✂

10 שאלות ותשובות עם ניר רענן

גיל: 65

מצב משפחתי: נשוי מזה 36 שנים להדס. אב ל-2 בנים ו-2 בנות. סבא ל-2 וחצי נכדים. יש גם כלבה מרשעת בשם קָגִי.

מקצוע: עורך דין. מזה 15 שנה עובד בפלסטופיל בייעוץ משפטי ובאחריות לשמירה על עמידת המפעל בחוקי החברות הנדרשים למי שנסחר בבורסה.

1 זכרון מעניין מהילדות?

בכיתה ו' נהגתי לברוח יחד עם יותם שטרן למשחקי הכדורגל שהתקיימו ביקנעם בשבתות. בשעת מנוחת הצהריים המחייבת היינו מערימים על תורן השבת בסידור המיטה כך שייראה כאילו שאנחנו ישינים מתחת לשמיכות, ואז קופצים דרך החלון ורצים עד למגרש ביקנעם, שהיה בקרבת החממה של כחולי. כשהגענו למגרש, כדי להצליח לראות מה קורה, היינו זוחלים בין רגלי המבוגרים שעמדו מסביב ומתיישבים ממש בתוך המגרש. הערצנו במיוחד את הבלם חביב, שהיה תמיד זה שהתחיל במכות כאשר הבקיעו ליקנעם גול, וכל השאר הצטרפו ל"חגיגה" ונוצרה ערימה של שחקנים המכים זה את זה. למען האמת יותר משאהבנו לראות גולים אהבנו לצפות במכות. לרוב הצלחנו להתחמק מבית הילדים מבלי שירגישו בכך, אבל פעם אחת אסתר וולקוביץ (כפרי), שהייתה מקימה בשבתות, תפסה אותנו והעבירה את הטיפול בנו למחנכות. קיבלנו עונש מתאים לאותם ימים - אסרו עלינו במשך שבועיים לרכב על האופניים של קבוצת ענבל (לכל קבוצה היו 2 זוגות ורכבו עליהם בתור).

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב"גוגל"?

"עונת פריחת הנרקיסים בנחל חצץ". בעוד כחודש קבוצת ה"שביליסטים" שלנו בהזורע - גיל, לורן, יוסי שמע, ערן שפייר ואלי קטן ובתו - מתכננים לסטות מעט מהשביל המקורי כדי להגיע לנחל חצץ בתקווה לראות שם את פריחת הנרקיסים. גוגל אישר לי שזו אכן התקופה ויודעי דבר אומרים שזהו הזיון שמומלץ מאוד לא להפסיד.

3 מהו התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

1. טיולים בכלל ובי"שביל ישראל" בפרט. רק מי שעושה את שביל ישראל יודע איזה ארץ יפה יש לנו - יותר יפה מכל הארצות בעולם! לאחרונה סיימנו שנה שלישית של הליכה בשביל, כאשר עושים זאת מצפון לדרום פעם בחודש.
2. רכיבת שטח באופני-הרים. מזה 15 שנה אני רוכב כל יום שישי כשלוש עד ארבע שעות בכל פעם. לרוב רוכב לבד. הרכיבה עבורי היא סוג של התמכרות נפלאה.

4 מהו החטא הקטן שלך ("הגילטי-פלזר")?

[ניר לא מצא חטא עכשווי והפליג אל מחוזות עבר]. בילדותי שנאתי לאכול את הקרום של הלחם. הייתי אוכל רק את החלק הלבן ואת הקרום זורק תוך ניסיון שהמטפלת או אימא שלי לא יבחינו בכך... פעם, בארוחה עם הסבים שפרינצק, לא הייתה לי ברירה אחרת מאשר להסתיר את הקרום מתחת לאחד הכלים שעל השולחן. בסוף הארוחה מישהו הרים את הכלי ולהפתעתי הקרום לא היה שם... ואז ראיתי את סבא יוסף שפרינצק, באותם ימים יו"ר הכנסת, קורץ לי ורומז שהוא זה שהסתיר את הקרום. סוג של קנוניה בין נכד צעיר לסבא נכבד...

5 אם היו נותנים לך שעה - היכן בעולם היית הכי רוצה להיות?

יחד עם הדס בהרי הדולומיטים באיטליה בגובה של 2800 מטר מעל פני הים. לא, עדיין לא הייתי שם אלא רק באלפים השווייצרים והאוסטרים ואני מאוד רוצה לסגור גם קטע אלפיני זה.

6 מהו הפיספוס שלך?

סקי. תמיד חלמתי לעשות סקי ואף פעם לא עשיתי. החשש התחיל כנראה בילדות כשלא כל כך הצלחתי לנסוע על סקטים בלי ליפול. ובבגרותי, היו תקופות שנסעו קבוצות מהקבוץ לסקי (היה אפילו ציוד משותף) ואני מאוד רציתי אבל לא העזתי והמצאתי לעצמי תירוצים, ועכשיו בגילי אני חושש שאפול ואשבור את הרגל. זה חבל כי לעשות סקי נראה לי כיוף - סוג של שילוב שאני אוהב: הרים, שלג ופעילות ספורטיבית.

7 משהו שאתה שואף להגשים בעתיד?

להגיע בשביל ישראל ל"כרובלת הגדולה" מעל המכתש הגדול-חתייה. חולם על זה וכבר הרבה שנים מתכנן ביחד עם עמירם וייס, ובעתיד הקרוב מקווה להגשים את זה. שאיפה שלי לטווח קצת יותר רחוק היא לעשות את כל "שביל ישראל" ברצף, במכה אחת.

8 ספר משהו שלא יודעים עליך.

איך נפגשתי עם אישתי: הכל התחיל כבר בגיל 17 כשגרתי בחדר שינה במוסד עם יוחאי יזדי, ואימו התימניה נעמיצקה הייתה מספרת לנו סיפורים. התאהבתי בה והחלטתי שאתחתי רק עם תימניה... בגיל 27 נקראתי לאימון במילואים בבית-גוברין. בערב הראשון לקחו אותנו למסע של 20 ק"מ וכולם חזרו פצועים בכפות הרגליים. בחצות הלילה חבשה את כולנו חובשת תימניה. אחר-כך באוהל הקצינים נפלה החלטה ברוב קולות (למעט הקול שלי) שניר רענן, היחיד שעדיין רווק, חייב לחזור לאוהל המרפאה ולהתחיל עם החובשת המקסימה. למחרת השחתתי בכוונה את התחבושת וחזרתי למרפאה, וכל השאר היסטוריה... הקשר התהדק כאשר נפגשנו זמן קצר לאחר מכן בלימודי באוניברסיטת חיפה.

9 תכונה אחת בך שהיית שמח להיפרד ממנה.

כמעט הכול טעים לי, בחדר האוכל בקבוץ באותה מידה כמו במסעדה, והילדים שלי צוחקים עליי שכנראה אין לי חוש טעם... הדס מוסיפה תכונה נוספת: ניר לא יודע להגיד לאנשים לא וזה לא תמיד לטובתו. [גם לי הוא אמר ישר "כן" כשביקשתי ממנו שיתראין לפינה הזאת].

10 משהו שמפריע לך ומשהו שאתה אוהב בהזורע?

מפריע: שלא מספיק אנשים באים לאכול בחדר האוכל. הם לא מבינים שבלי סועדים עלולים לסגור לנו את הדבר הכי יפה בקיבוץ.
אוהב: את חדר האוכל! אין כיוף יותר גדול מאשר לבוא למסעדה המקומית, לאכול את האוכל המעולה שיש בה [זוכרים מסעיף 9 שהכול טעים לז?], לקשקש עם חברים אחרים ובסוף הארוחה לא לשטוף את הכלים.

תודה לניר על גילוי הלב והנכונות לחשוף מעט מעצמך לכולנו.

להתראות בעיתון הבא עם "גיבור" או "גיבורה" נוספים שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם. וביתיים, תחשבו מה אתם הייתם עונים.

ראיין: דני נהב